

Publicerad 2009-01-16 01:46 av RiJoKu

När själen ger upp igen

Jag försöker att förtränga dig nu
det är så svårt för mitt hjärta att förstå
att det är ämnat vara själv inte delat mellan två
personer älskande värmande

Tänker på minnen som väcker liv i mitt döda hopp
Två händer slutna i varandra
dina fingrar genom min hårbotten
dina kinder mot mina din söta mun mot min haka

Vad som är värst kan jag inte svara på
min kärlek som lämnats till sig själv
ett brustet hjärta i en längtande kropp
ett förkolnat sinne som avundas de killar
du så öppenhjärtligt pratar om
eller kanske bara vetskapen om
att de fina stunder vi har haft förut
troligvis inte kommer återvända?

Att varje gång man ser sig i spegeln ser en nedbryten person, en person med sorgtungt hjärta, grådaskig
uppsyn, övergiven person?

Jag vänter fortfarande på dina samtal i min telefon
fast de aldrig kommer

Jag vänter fortfarande på att vi ska dela alla våra upplevelser med varande
men det blir nog aldrig så

Men mest sårad blir jag nog
när du varje helg beger dig till en annan ort för att umgås med kompisar
jag aldrig hört om förut
och varje gång jag frågar om vi ska göra något
så har du planerat annat

Var tog tiden då vi berättade om våra planer för varandra vägen?

Jag försöker tänka på den tid vi haft
fingertoppar som smeker en hand
smeker en kind
varma kramar i vinternatten
somna i varandras famn

men varje gång jag minns så känner hur hjärtat dör
en centimeter till

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren RiJoKu med Poeter.se id #17356 innehar upphovsrätten